

„Urunk! Kérünk, adj tehetséget, lelki és testi erőt,

hogy közösségünket és templomunkat a Te dicsőségre felépíthessük!”

MÉGIS

2024. húsvét

A PÁTYI KATOLIKUS KÖZÖSSÉG LAPJA

www.ude.hu

„Amit évek alatt felépítesz, lerombolhatják egy nap alatt,
MÉGIS ÉPÍTS!” (Kalkuttai Szent Teréz)

GOLGOTA A SZENT ISTVÁN KÁPOLNA ELŐTT BADACSONYTOMAJBAN

KERESZTÉNYEK RÓMÁBAN AZ I-II. SZÁZADBAN, A PALATINUSZI GÚNYKERESZT

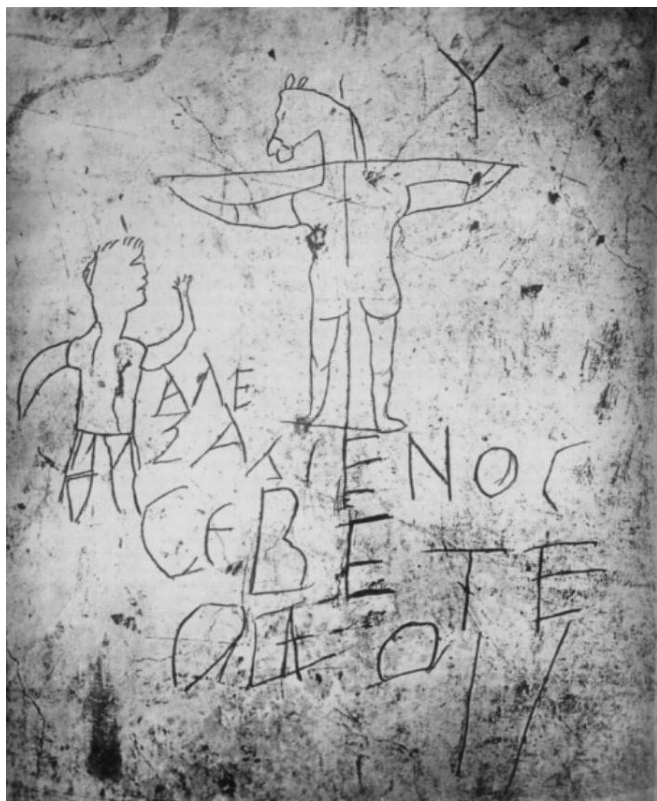
Az Apostolok cselekedetei leírja, hogy amikor Szent Pál apostol Puteo-liba érkezett, ott testvérekkel, azaz keresztényekkel találkozott, és kérésükre egy hétig ott maradt (ApCsel 28,13-14). Pálnak a rómaiakhoz írt levele, amelyet azért küldött, hogy útját előkészítse, arról tanúskodik, Rómában több keresztény közösség létezett, akik házaknál jöttek össze. Ekkor valószínűleg Péter apostol még nem volt Rómában, róla ugyanis a levél nem tesz említést. Római Szent Kelemen pápa (Kr.u. 92-99) korintusiakhoz írt levelében írja, hogy Péter és Pál apostolok Rómában szenvedtek vértanúhalált (1 Kelemen 5,3-6). A római egyház június 29-én egy napon emlékezett meg róluk mint a római egyház alapítóiról, annak ellenére, hogy ténylegesen nem ők alapították, és nem egy nap haltak vértanúhalát. Péter feltehetően 64 októberében, a Róma város leégését követő megtorlás során, Pál pedig 67-ben. Az egymillió lakost számláló Rómában a keresztények száma elenyésző volt. Szent Pál apostolnak a rómaiakhoz írt levele alapján az I. század közepén a keresztények létszáma 300 körül lehetett.

Úgy tekintettek rájuk, mint egy zsidó vallási csoportra. Tertullianus (160 körül – 220 után) afrikai egyházi író az Apológia c. hitvédő művében arról ír, hogy a rómaiak szerint a zsidók és a keresztények szamárfejű istent

imádtak. Ezt írja: „mint egyesek, ti is úgy képzelitek, hogy szamárfej a mi istenünk. Az efféle isten gyanúját Cornelius Tacitus hintette el. Történelmi munkája negyedik könyvében ugyanis, ahol a zsidók háborúját adja elő, az említett nép származásával kezdi mondókáját, s miután tetszése szerint szól a nép eredetéről, nevééről, vallásáról, elmeséli: az Egyiptomból kimenekített, vagy az ő véleményének megfelelően kiutasított zsidók Arábia vízben szűkölködő, irdatlan pusztaságain, midőn a szomjúság emésztette őket, forrásra bukkantak vadszamarak útmutatása nyomán, melyekről talán gyanították, hogy a legelőkről ügetnek ivóvíz felé. Hálából azután e jótéteményért egy hasonló állat képését istenükké avatták. Gondolom, innen eredt később a gyanú, hogy mi is, akik a zsidó valláshoz közelállók vagyunk hasonló bálvány tiszteltére köteleztük magunk.” (Apologeticum XVI.1-3.)

Ezt a hiedelmet tükrözi Jézus első ábrázolása, amely Rómában, a Palatinus-dombon, a hét domb közül az egyikén, ahol a császári paloták álltak, egy ház falára van karcolva. A keresztre feszített Jézust ábrázolja szamár fejjel, amely alá az van karcolva: Alesamenos imádja istenét. Ezért gúnykeresztnek nevezik. Sok mindenről tesz azonban tanúságot. A rajzoló tudta, hogy a zsidó szektának tartott keresztények keresztre szege-

zett embert tisztelnek Istenként, akit a zsidókról elterjesztett módon rajzolt le.

A kereszt botrányáról Szent Pál a korintusiakhoz írt első levelében korábban megírta: „A keresztéről szóló tanítás azoknak, akik elvesznek, balgaság ugyan, de nekünk, akik üdvözülünk, Isten ereje. Hiszen az Írás így szól: Lerontom a bölcsök bölcsességét, s az okosak okosságát meghiúsítom. Hol marad a bölcs? Hol az írás-

tudó? Hol az e világi tudás szószólója? Nem megmutatta Isten, hogy a világ bölcsessége balgaság? Mivel a világ a maga bölcsességével nem ismerte fel Istent isteni bölcsességében, úgy tetszett Istennek, hogy balgaságnak látszó igehirdetéssel üdvözítse a hívőket. A zsidók csodajeleket kívánnak, a görögök bölcsességet követelnek, mi azonban a megfeszített Krisztust hirdetjük. Ő a zsidóknak ugyan botrány, a pogányoknak meg balgaság, a meghívottaknak azonban, akár zsidók, akár görögök: Krisztus Isten ereje és Isten bölcsessége.” (1 Kor 1,18-24)

A szent háromnap és a húsvéti misztérium megünneplése erősítse meg hitünket: a kereszt – a II. század elején vértanúhalált halt antióchiai püspök, Szent Ignác (+110 körül) szavai szerint – Jézus Krisztus emelő szerkezete, amely által az Atya épületébe emel fel bennünket. (v.ö. Efezusi levél IX.1.)

Dr. Németh László Imre

MÉGIS

A pátyi katolikus közösség térítésmentesen terjesztett időszaki kiadványa.

Felelős szerkesztő: **Reményi Judit**

(judit@remenyicsalad.hu)

www.ude.hu

Közösségünket érintő értékes írásokat szívesen közlünk

A kiadványt támogatta:

Miniszterelnökség
(NEA-KK-19-N-0079)

Páty

Római Katolikus Plébánia

Képviseli: **Harkai Gábor plébános**

Székhely: 2071 Páty, Munkás tér, hrsz.: 884/5.

Telefon: (06-26) 371-468

Adószám: 19835972-1-13

Bankszámlaszám:

CIB Bank: 11103303-19835972-36000001

Email: titkar@ude.hu

KERESZTÚTON KÖLTŐKKEL

Gyönyörű kora tavaszi délután volt. Hét ágra sütött a nap, s lehámozta az emberről a télikabátot. Budajenőn ragyogtak a Petőfi utca házai, s a kertekben már kisárgult az aranyvessző. Nem látszott ezen a nagyböjti délutánon semmi felhő, semmi homály. Ahogy széttekintettünk a szomszéd dombok hullámain, valóban mintha csónakban ringatóztunk volna tán a Genezáreti-tavon. Minden azt sugallta: *„Az Úr a mi pásztorunk. Zöldellő réteken legeltet, a nyugalom vizéhez terel, és felüldíti a lelket.”*

Ritka az ilyen pillanat, de néha szinte tapintja az ember a kegyelem kiáradását.

A Szent Mihály kápolna alatt, a Szent Erzsébet téren megálltunk a Kálvária első stációja előtt. Hosszan néztük a kissé kispolgári, mégis megindító képet. Valaki kutyát sétáltatott, s ránk köszönt. Mi kinyitottuk, amit László atya küldött, a keresztúti füzetet.

Emlékszem a döbbenetre, amit akkor éreztem, mikor először olvastam Dzsida Jenő Nagycsütörtökét. *„Nem volt csatlakozás. Hat óra késést jeleztek...”* A füstös és fülledt váróteremben akkor is denevérszárnyak közé zuhan az ember, ha frissen és erősen lép be oda. De hat óra... Háború volt akkor is. És anarchia. És erőszak. Füstben, bűzben, gyűröttkabátos idegek között... És nagycsütörtökön! *„és mind aludtak... Kövér csöppek indultak homlokomról...”*

Ez volt a kezdet. Az első stáció.

Pilinszky folytatja: *„Mert elhagyatnak akkor mindenek.”* Jézus vállára veszi a keresztet.

„Így indulok. Szemközt a pusztulással egy ember lépked hangtalan. Nincs semmije. Árnyéka van. Meg botja van. Meg rabruhája van.”

Talán ekkor kólintott fejbe a felismerés, hogy én ezt a verset, és mind amit előtte felületesen átfutottam, az összes többit is ismerem! De hogy ezek így, ebben a sorrendben összefűzve, erről szólnak, Jézus keresztútjáról, a testi gyötrelmről és a teljes lelki magányról, ami a végső kiáltáshoz vezet: *„Éli, Éli, lamma szabaktani? Én Istenem, miért hagytál el engem?”* – nem, ezt eddig soha nem vettem észre. Az ember verseskönyveket lapozgat, olvas, de a szeme, az esze olykor félre-félrepillant, s míg intellektusa élvezi a vers művészetét, zenéjét, ritmusát, a lelke mégsem érzi annak a súlyát. Tudjuk, hogy Pilinszkyt a ravensbrücki élmények egész életére megkötözték. És hányszor hallottuk a vele készült filminterjúban az ő saját hangján – itt van a fülében –, ujjai közt égő cigarettával minden szót megnyomva mondja: *„a rúd elé emberek fogva / húznak egy roppant szerket. / Vonják a növvő éjszakával / növekvő óriás kocsit...”*. Miként lehet, hogy én sose gondoltam arra: ez az egyre súlyosabb terű Jézus keresztje! – ami fölfelé a Golgotára lépésről lépésre egyre súlyosabb!

És Ady Endre, aki keserű lelkének súlya alatt ugyanígy roskadozott, ő miként

talált rá Cirenei Simon önmegadására, mikor fényes megvilágosodásai alkalmával ráébredt, hogy ő maga is Krisztus keresztjét hordozza. S az ő arcában is, mint Reményik Sándoréban, *egy istenarc van eltemetve a rárakódott világszenny alatt.*

Radnótihoz nem kell már megfejtő kulcs sem. Hogy aki földre rogyott, Istenem! de jó volna annak már ott is maradnia, s csak a megváltó golyóra várni, *„mert ott az otthonok / fölött régóta már csak a perzselt szél forog”.* Aztán mégis fölsóhajt a jámbor: *„Ó, hogyha hinni tudnám: nemcsak szívemben hordom / mindazt, mit érdemes még, s van visszatérni otthon. [...] Ne menj tovább, barátom, kiálts rám! S fölkelek!”*

Mélyen megrendítenek József Attilának, ennek a kamaszosan vidám, mégis oly tragikus költőnek tán legkeserűbb versei. Keresztutunk az ő szavával szól a síró asszonyokhoz – vagy inkább az asszonyok helyett? *„Én nem tudtam, hogy annyi szörnyűség / barlangja szívem.”*

Nem sokkal halála előtt pedig a súly alatt lerogyva ezt írta:

*„Nem emel föl már senki sem,
belenehezültem a sárba.
Fogadj fiadnak, Istenem,
hogy ne legyek kegyetlen árva.”*

Ó, Venantius Fortunatusnak a Szent Kereszthez írt ezeröttszáz éves himnusza ezek között a versek között valóságos üdülés. Olyan jó beleringatni magunkat, ahogy a vers szinte naturális kezdő sorai átváltanak az ünneplésbe: *„Te áldott, kinek ága közt / a világ Kincse lebegett”!* Majd ezt követve Izajás sorait is ismerős-

ként fogadjuk: *„Úgy nőtt fel előttünk, mint a hajtás, és mint a gyökér a szomjas földből”.* Belemélyedve mégis mind teljesebben érezzük a jövődőlés súlyát: *„Mint a juh, amit leölni visznek, vagy amint a bárány elnémul nyírója előtt, ő sem nyitotta ki a száját.[...] sokak vétkeit hordozta, és közben imádkozott a bűnösökért.”*

És végül ismét József Attila sorai helyezik Jézus testét a sírba:

*„Az ember végül homokos,
szomorú, vizes síkra ér [...] A semmi ágán ül szívem,
kis teste hangtalan vacog,
köréje gyűlnek szelíden
s nézik, nézik a csillagok.”*

Ez volt a 14. stáció.

A tavaszi nap ragyogóan süt, de már lassan lehanyatlík. A távolban a Vértes és a Gerecse aranyos ködben remeg. Gyönyörű a világ! Te alkottad, teremtő Istenem!

A kápolna előtt a padra ülünk. Elmerengünk. Innen most hogyan tovább? Szívünk a nagybőjti hangulatból lassan-lassan éledezik. Pilinszky búcsúztat a Kálváriától, ő adja meg a feloldozást:

*„És fölzúgnak a hamuszín egek,
hajnalfele a ravensbrücki fák.
És megérik a fényt a gyökerek
És szél támad. És fölzeng a világ.*

*Mert megölhették hitvány zsoldosok,
és megszűnhetett dobogni szíve -
Harmadnapra legyőzte a halált.
Et resurrexit tertia die.”*

BADACSONYTOMAJBAN – SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPÁVAL

A MÉGIS karácsonyi számában megjelent, Badacsony hegyének szent helyeit bemutató cikk sokunkat megérintett, sorait olvasva magunk is ott jártunk gondolatban, és oda vágytunk a valóságban is.

Vágyunk ez év március 9-én szombaton beteljesedhetett. Laci atya – nem utolsó sorban az említett cikk ihletésére – nagybőjti egyházközségi zarándoklatot szervezett, hogy közös készülétként húsvét ünnepére keresztutat végezzünk itt, azt bejárva szentmisét ünnepeljünk a hegy bazalt-

jából épült Szent István kápolnában, majd felkeressük az Udvardy Erzsébet festőművésznő kezdeményezése nyomán a Klastromkút forrásával szemközti sziklacsúcson létrehozott Szent II. János Pál emlékhelyet.

Borongós időben indultunk a hegy lábától, nem sokan, de éppen annyian, hogy mindnyájan – kicsiny gyermekét hordozó édesanya, idősebb testvéreink és a közöttük átmenetet képező korosztályok – lépést tudtunk tartani egymással. Laci atya mellett Gábor atya is velünk volt. Zarándoklatunkat templomunk védőszentjének, Szent II. János Pál pápának az oltalmába ajánlottuk, az ő elmélkedéseit tartalmazó keresztutat imádkoztunk. Azt a keresztutat, melyet az ezredforduló nagypéntekén a római Kolosszeumban ő vezetett. Ránk felnőttekre mindannyiunkra jutott egy-egy állomás.

Az út végén bensőséges hangulatú szentmisét ünnepeltünk a Szent István kápolnában, szerény batyuebédjeink elfogyasztása után pedig a keresztút 'ráadás' állomásain – Jézus feltámadása, az emmauszi tanítványok tanúságtétele, pünkösöd - keresztül jutottunk el Szent II. János Pál erdei szentélyéhez. Dacolva az időjárás jelentéssel innen a hegyről leereszkedve sem ért minket utol az eső, inkább a nap sugarait véltük felfedezni a még lombtalan ágak között.

Ezután, akiknek még ideje engedte, külön autókkal ugyan, de közösen Óbudavár felé vettük az irányt. Badacsonyban a tavasz elején még csak éppen ébredő természettel találkozhattunk. Itt, a Magyar Schönstatt Család központjában pezsgő élet fogadott bennünket. Lelkigyakorlatozó családok, a szabadban tavaszi munkálatoikat végző önkéntesek, a hétvégét itt töltő önfeledten 'áramló' és csacsogó kislánycsapat és vezetőik – a kápolna körül, melyet 2005. április 2-án, II. János Pál pápa halálának napján, égi születésnapján, Irgalmasság vasárnapjának vigíliáján szentelt fel Márfi Gyula veszprémi érsek. Méltó befejezése volt ez egy a mindennapokból kiszakító, lelki megpihenést adó és egyben felemelő napnak.

RSJ

GONDOLATOK A ZARÁNDOKLATON VÉGIGJÁRT KERESZTÚTHOZ

A nagyhéthez közeledve egyre többet gondolunk Jézus keresztútjára. Életünkben mindnyájunknak lesz egy saját keresztútja, melyet akarva-akaratlan végig kell járnunk. Fontos, hogy ezt Jézushoz méltó módon járjuk végig. Jézus értünk, csak miatunk vállalta ezt az utat. Helyes, ha mi is felajánljuk majd szenvedésein-

ket önzetlenül mások életéért, a Szentatya szándékáért. A szenvedések poharát mindnyájunknak ki kell majd innia, de mindez elnyeri értelmét a felajánlással. Ezzel a vállalással mi is részesei válhatunk Jézus közösségének.

Ágnes és István

Maga a keresztút online elérhető az alábbi linken:
https://archiv.katolikus.hu/p_encik/ker2000.html

A KISGYEREK IS GONDOLKODIK, CSAK MÁSKÉNT (EGY DÉDNAGYMAMA JEGYZETEI)

Mise előtt

- Mikor jön ki a pap bácsi?
 - Mindjárt, csak még felveszi a miseruháját.
 - Miért? Most még pizsamában van?
- (Mi vajon hányszor megyünk felkészületlenül, kapkodva, „pizsamában” a misére?!)

A szülők bulizni mentek, nagymama fekteti le a kicsit

- Mit szoktál elalvás előtt imádkozni?
- A méhecske imát.
- Azt nem ismerem.
- De igen, te is szoktad imádkozni!
- Akkor próbálj belőle valamit mondani!
- Méhednek gyümölcse.

(Gondoljuk meg! Érdemes kisgyerekeknek olyan imát tanítani, amiből egy szót sem ért?)

Dumabercivel elsétáltunk a nyitott templom előtt.

- Na, gyere be, látogassuk meg Jézust! Most kérdezhetsz, nem zavarsz

vele senkit.

- Hol van, akihez jöttünk? – hangzik az első logikus kérdés.

- Ott van, abban a kis szekrényben bezárva. – Döbönt csend. Aztán szánakozó arccal:

- Szegény!

(Hát, igen! Ki kéne engedni végre a világba!)

Folyik az esti beszélgetés a gyerekekkel, jóról-rosszról, mennyországról, pokolról. Utána az 5 éves kislány aggódva bújik az anyjához.

-Én félek tőle, hogy Márk (a bátyja) pokolra fog jutni.

(Mi nem úgy vagyunk vele, hogy a másik menjen a pokolba?!)

Anyukák! Soha ne akkor meséljétek el a gyerekek aranyos dolgait, amikor ők is hallják, mert elszégyellik magukat, és be fognak zárkózni.

Elsholz Lászlóné

KARITÁSZ HÍREK

Nagyböjti élelmiszergyűjtésünkön kb. 150 kg élelmiszer gyűlt össze, mintegy 80 000 Ft értékben. Ezt húsvét előtt 20 család számára juttatták el önkénteseink. Nagy örömünkre szolgál, hogy a képviselő-testület tagjai közül is többen segítségünkre voltak.

Nagyhét keddjén 12 ezer forint értékben vittünk tartós és friss élelmiszereket két istápoltnak számára. Egyikük férje pár hete meghalt, egy komfort nélküli fa-

építményben éltek nagyon szegényesen. Részükre egyéb szociális ügyeket is intézünk, sorsukat figyelemmel kísérjük.

A macskák ivartalanítási programja is újra elkezdődött. Eddig 3 macskát vittünk műtétre, mely az önkormányzat anyagi támogatásával valósul meg. Olyan családok cicáit visszük ivartalanítani, akik nem tudják kifizetni az állatorvosi költséget. Ez évben erre a célra 250.000 Ft-ot tudunk felhasználni. Ezek szervezési, szállítási feladatait a karitászcsoporthunk önkéntese vállalta.

Pályázatokon vettünk részt, csecsemők részére pelenkára, vetőmagokra, konzervekre és öntöttvas, vegyestüzelésű kályhára, telefonkészülékre nyújtottunk be pályázatot, és el is nyertük. A kályhát és a telefonokat megkaptuk, a többi dolog Pátyra szállításáról még gondoskodnunk kell.

Ruhát és egészségügyi dolgokat gyűjtöttünk egy súlyos beteg istápoltnak részére, aki kórházi időpontra vár, számára anyagi támogatást is kaptunk.

Hamarosan születendő kisfiú részére ruhákat gyűjtöttünk és gyűjtünk még. Ezért akinek van bármilyen újszülöttnak való ruhája (1 éves korig), ill. egyéb tárgyai, kérjük, keresse a karitász önkénteseit! Az eddig felajánlott ruhákat, pelenkázót köszönjük.

Forgótárcsás mosógépet keresünk egyedülálló férfi részére.

3 család kért célirányos segítséget: vármegye bérletet vásároltunk februárra, pelenkát, szoba WC-t tudtunk adni, ezeket mind felajánlásokból.

A decemberben kapott 50 db konzervet kiosztottuk, több család részesült ezekből.

Kovácsdás kenyérsztásunk folyamatos, listánk 2 családdal bővült.

Múlt év novemberében egy Telkin élő család fordult hozzánk; banki tartozásuk elégtelen teljesítése miatt árverezés alá került a házuk. Felvettük a kapcsolatot a pénzügyintézettel és a végrehajtóval; megállapodás született, az ingatlan megmaradt, havi törlesztésben sikerült megállapodni.

Használt hűtő és új mosógép felajánlás érkezett, melyet fogyatékkal élő fiatalok kaptak.

Szloboda Lajos testvérünk összehívta a karitatív munkacsoportot, és elkezdődött egy közös gondolkodás, mely maroknyi csoportunknak is új lendületet adott. Elhatároztuk, hogy újra fogadóórát tartunk havi rendszerességgel. Ennek plakátját a faluban több ponton elhelyeztük, valamint feltettük facebook oldalunkra és egyházköztségünk honlapjára.

Schumickyné KT Ildikó

A TEMPLOMÉPÍTÉS TÖRTÉNETE ÉS EGYHÁZKÖZSÉGÜNK ÉLETE (BEVEZETŐ)

Néhány hete a következő felhívást olvashattuk egyházközségünk levelezőlistáján:

Kedves Testvérek,

„Urunk, kérünk adj tehetséget, lelki és testi erőt, hogy közösségünket és templomunkat a Te dicsőségedre felépíthessük!” ...imádkoztuk minden szentmisén hosszú évekig. A templom felépült, közösségünk, közösségeink virágoznak.

Jó lenne legalább tudnunk egymás "létezéséről", így szeretném kérni, hogy aki részese vagy vezetője egy, a közösségünk tagjait érintő programnak/kisebb közösségnek, kérem, hogy e-mailben keressen meg. (Egy összefoglaló cikk vagy hosszabb írás készülne.)

Segítségüket előre is köszönöm.

Szeretettel: Bakosné Schumicky Erzsébet

Következő cikkeink – Egy kis történelmi kitekintés, Egy közösség és templom építésének csodája, A baba-mama kör, – e felhívás gyümölcsei. Reméljük, hosszú sorozat kezdődik velük, melyben egy emberöltővel a templomépítés megkezdése után mindnyájan – azok, akik kezdettől fogva részesei voltak, azok, akik az évek során kapcsolódtak bele a folyamatokba, és azok is akik a közelmúltban lettek közösségünk tagjai – áttekinthetjük az elmúlt majd harminc esztendőt, átfogó képet kaphatunk jelenünkről, és ezáltal erősödik a jövőbe vetett reményünk, erőt merítünk, hogy közösségünket tovább építsük.

szerk.

Erről Erzszi maga, az ötletgazda így ír:

A JELEN A MÚLT ÁRNYÉKÁBAN

Itt nőtem fel, látom a közösség épülését, nehézségeit, szépségeit, fájdalmait, erősségeit. Látom azt, hogy gyermekként nem találtam a helyem, alig volt ifjúság, ifjúsági élet, és azt is, hogy édesanyaként visszakerülve a közösségbe most megtaláltam itt a helyem, a feladatom, dolgozhatunk és imádkozhatunk a gyermekeinkért mi is. Köszönöm a szüleimnek és a velük imádkozó összes szülőnek, hogy most itt tarthatunk, köszönöm az áldozataikat és azt, hogy sosem adták fel a HITet, hogy mindig bíztak a Jóistenben, és nem futamodtak meg. Azért, hogy ti is láthassátok, hogy milyen közösségi élet folyik a plébániánkon, egy cikksorozatot szeretnék indítani, amiben 1-2 közösséget, programot mutatnék be minden Mégis-ben. Nem kronologikusan, nem is fontosság szerint, a célom, hogy a végére minden kisebb közösségről olvashasson a nagyobb közösség, Isten dicsőségére.

EGY KIS TÖRTÉNELMI KITEKINTÉS

1997 tavaszán Kertész Imre atya kezdi el mozgatni a szálakat, ekkor jön létre egy munkabizottság, melynek feladata a korábban államosított egyházközségi javak visszaszerzése vagy az Egyházközség pénzbeli kártalanítása.

1998. június 18. - A Miniszterelnöki Hivatalban működő ún. „Egyeztető bizottság” elfogadja 40 mFt-os kárpótlási igényünket. A kárpótlás felhasználási céljaként már akkor is templom és közösségi ház építését jelölik meg.

2000. február 2. - Zsolnay Béla apátplébános megalapítja a Pátyi Római Katolikus Templomért Alapítványt.

2000. június 17. - A pátyi Szent Imre templom ünnepélyes alapkövetétele a frissen megvásárolt templomdombon, számos egyházi, állami és önkormányzati személy jelenlétében, püspöki szentmise keretében.

2001. november - Havas Vince, Michels Gábor, Dr. Sal Béla és Schumicky András, közreműködésével létrejön egy munkabizottság, melynek feladata a tervpályázati felhívás és dokumentáció elkészítése és a pályázat lebonyolítása. A bizottság segítségével hívja az építészmérnöki végzettséggel rendelkező, valamint templomépítésben is jártas Holnapy Dénes Márton atyát.

2004. november 11. - Gutowski Robert és Salamin Pál bemutatják a terveiket a közösségi házban. Ezek a tervek második körben készültek, mivel az első körös tervek nem találtak egyértelmű támogatásra a közösség és a képviselő-testület körében.

2004. december - A templomban is bemutatásra kerülnek a Gutowski és Salamin féle tervek. Az ezt követő hetekben az a még nem végleges álláspont alakul ki, hogy a Gutowski féle „tojás” nyerte el a többség tetszését.

2005. január 31. - Képviselő-testületi döntés Gutowski Robert kiválasztásáról.

2005. október 20. - Az engedélyezési tervdokumentáció és a tervezési szerződés jóváhagyott példányait megkapjuk az Egyházmegyei Hivaltól.

2006. május 2. - Béla atya átveszi az új templom építési engedélyét.

2006. május 8. - Tudomásunkra jut, hogy a Dia-Ster 22 Kft. képviselői a Pátyi Szent Imre Templom, Plébánia és Közösségi Ház építési engedélyét, a harangzúgásból és a megnövekedő forgalomból eredő ijedségre és nyugalom zavarására, valamint az épület formájával való egyet nem értésre való hivatkozással megtámadták.

2006. július 26. - A Pest Megyei Közigazgatási Hivatal a templom építési engedélyéről szóló határozatot megsemmisíti és a pátyi elsőfokú építésügyi hatóságot új eljárás lefolytatására szólítja fel.

2006. október 25. - Kézhez vesszük az újabb építési engedélyt.

2006. november 9. – Tudomásunkra jut, hogy a Dia-Ster 22 Kft. képviselői a pátyi Szent Imre Templom, Plébánia és Közösségi Ház építési engedélyét 2006. október 31-i dátummal ismét megtámadják, most egy törvénytelennek mondott helyi rendeletre hivatkozva.

2007. február 1. - Kézhez vesszük a Közép-Magyarországi Regionális Közigazgatási Hivatal Építésügyi Főosztályának határozatát, melyben elutasította a templomunk építési engedélye ellen másodszor is benyújtott fellebbezést. A hivatal határozata értelmében a templom építési engedélye jogerős és végrehajtható, ellene további fellebbezésnek helye nincs. A templomépítés hivatalos kezdete.

2012. szeptember – október - A hívek bevonásával, egyházközségi zsinat dönt arról, hogy az épülő templom a szentelést követően Boldog II. János Pál, az ifjúság pápájának nevét viselje. A döntés értelmében megmarad egyházközségünkben Szent Imrének, az ifjúság védőszentjének tisztelete is, hiszen a temetőben található templomot az ő tiszteletére szentelték az építő bécsi skót bencések.

2014. március - Kézhez vesszük a vatikáni Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció levelét, melyben engedélyezik új templomunk Boldog II. János Pál tiszteletére történő szentelését.

2014. április 27. - Templomunk patrónusának, Boldog II. János Pál pápának szentté avatása a Vatikánban.

2019. április 28-án Spányi Antal megyéspüspök fölszenteli templomunkat. Az építkezés az alapkövételétől számítva majdnem 20 évig tartott. Köszönjük a közösség, különösen is azok munkáját, áldozatait, akik a legtöbbet tették azért, hogy az Isten háza felépüljön és egy virágzó közösség élhessen benne.

(Kővágó doktor, Reményi Laci és Szepi hónapról hónapra „valós időben” frissített történeti leírása – lényegében évekre lebontva – weblapunkon itt megtalálható: <https://www.ude.hu/archivum/templomszenteles/templomepites/templomepites-tortenet>)

EGY KÖZÖSSÉG ÉS TEMPLOM ÉPÍTÉSÉNEK CSODÁJA

Sokan, akik nemrég járnak szép templomunkba, el sem tudják képzelni, honnan indultunk, hogy ma ez a közösség és templom itt legyen.

1995 tájékán sok fiatal család költözött ide, Pátyra, elsősorban a fővárosból. Az akkori kiköltözők közül többen törekedtek arra, hogy integrálódjanak a falu életébe.

Így talált egymásra az évek során tíz-tizenöt család, akik megtudták egymásról, hogy „ő is katolikus”. A többség visszajárt budapesti közösségébe, nem volt egyszerű meghozni a döntést, hogy a régitől elszakadjunk. Mégis közösen elhatároztuk, hogy megpróbálunk a helyi katolikus közösségbe bekapcsolódni azáltal, hogy ide kezdünk misére járni. Az első összefogással bevezettük a gázt a régi templomba, mert a téli időszakban meg lehetett fagyni a templomban (mivel olajjal kellett volna fűteni, az meg nagyon drága volt). Ahogy nőtt a közösség, megfogalmazódott az igény, hogy jó lenne egy helyben lakó pap. (Akkoriban a perbáli plébános látta el Pátyot.) Sok küzdelemmel és az akkori püspökkel, Takács Nándor atyával egyeztetve hívtuk ide Kertész Imre atyát. Ő volt az, aki a közösséget összefogta, megszólította a fiatalokat, és új erőre kapott a plébániai élet. Ő volt az, aki beadta az igényt a régi katolikus iskola épületére. Akkor még nem tudtuk, mit is akarunk vele. A tárgyalásoknak köszönhetően 40 millió Ft kártérítési

pénzt ígért meg az akkori kormány, azzal, hogy 10 éven belül fogja kifizetni. Sajnos Imre atya másfél év után visszavágyott szülőföldjére, a Nyírségbe, és hamarosan szívbetegségében elhunyt. Utána jött Lénárd atya a ferences lelkületével. Fiatal volt, de súlyos beteg, tudtuk, hogy minden napnak örülni kell, amit itt tud szolgálni. Sajnos kilenc hónap múlva ő is felköltözött a mennybe. Zsolnay Béla atya nyolcvannegyedik évében járt, amikor Piliscsabáról 1999 decemberében Pátyra csábítottuk azzal a tervvel, hogy templomot fogunk építeni. 2000-ben, az ezredfordulón letettük mai templomunk alapkövét úgy, hogy nem tudtuk még pontosan, mit is akarunk építeni. Már a telek megvásárlása is különleges próbatétel volt, ami megmutatta közösségünk erejét. Ezek után Holnapy Márton atya zsámbéki plébános segítségével egy kis csapat megfogalmazta a programot, ami alapján szerettünk volna egy templomot és hozzá kapcsolódva közösségi teret. Sok olyan templomot megnéztünk, melyek akkor az elmúlt 10 évben épültek, és beszélgettünk a közösségeikkel. Sokat köszönhetünk Dombai Máriának és Schulek Jánosnak, akik a kaposztásmegyeri templom építésének tapasztalatait megosztották velünk. Ők hívták fel a figyelmünket arra, hogy a templomnak és a közösségnek egyformán épülnie kell. Sok-sok tervpályázat után lett meg a mai templom terve, amit közösségünk

lelkesen elfogadott. A kezdés sem volt egyszerű, mert Spányi Antal megyés püspök úr engedélye kellett a kezdéshez. A 40 millió ígervényünk vajmi kevésnek tűnt, hiszen az első fázis megvalósítási költsége 127 millió Ft volt, amit semmiképpen nem lehetett részekre bontani. Az első csoda az volt, hogy sikerült ezt a pénzüsszeget összekoldulni, illetve kölcsönrel kiegészíteni. Voltak, akik elleneztek ezt a kezdést, és úgy vélték, hogy össze kell először gyűjteni a pénzt a teljes beruházásra. (600 millió Ft). Végül mégis belefogtunk az építkezésbe. 2007-től 2019-ig épült a templom, és pénzhiány miatt soha nem kellett leállni egy napra sem, mindig megérhettük az újabb és újabb csodát, hogy akkor és úgy jött a segítség, ahogy arra szükség volt. Az egész beruházást egy öt fős kis önkéntes csapat irányította, akikhez per sze nagyon sokan csatlakoztak kisebb-nagyobb munkákkal, imádsággal, adománygyűjtéssel. 2015-ben odáig jutottunk, hogy beköltözhattünk a templomba. Belsőépítészeti leg még sok minden hiányzott, de volt fűtés, megvoltak a vizesblokkok, lehetett használni a templomot. És mindeközben szépen fejlődött a közösség is. Olyannyira, hogy a régi helyet már rég kinőttük. Sajnos Béla atya ezt már nem érhet te meg, még életében Gábor atya vette át a plébánia vezetését. De Béla atya sok erőt adott, hiszen ő 90 évesen is hitt abban, hogy ez a templom fel fog épülni.

Amikor már tudtuk, hogy ezt a templomtervet szeretnénk megvalósítani, megkerestük Ozsvári Csaba ötvösművész barátomat, és megtervez tettük vele a templom bronzkapuját. Ennek elkészült elemei láthatók a templomban. Sajnos 2009-ben Csaba váratlanul meghalt, és így a kapu nem készülhetett el.

Néhány csoda: kértem az egyik rokonomat, hogy készítse el adományként az aljzatbetont. Ezt ipari padló minőségben készítette el, és azt mondta, sokáig fogjuk mi még ezt így használni. Igaza lett.

Amikor a torony és a kerítés építése szóba került, akkor jelentkezett egy család, aki vállalta a torony költségeit, egy másik pedig a kerítését. A torony építését látva jelentkezett egy újabb család, aki felajánlotta a harangok felújításának, azok mozgató szerkezete elkészíttetésének és az új harangok öntésének költségeit. Amikor a harangok felkerültek, egy újabb ember felajánlotta és elkészítette a harangok automatizálását. És sorolhatnánk a hasonló eseteket. Közösségünk pedig nőtt, nőtt és nőtt.

Széles kapcsolatrendszerünknek köszönhetően Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes úr, máltai lovagtársam mindig is követte templomunk építését. 2017-ben megkérdezte, mennyi pénzre van szükségünk a befejezéshez. Az összeget gyorsan előteremtette, és bőségesen megtoldva a befejezéshez rendelkezésünkre bocsá-

totta. Így lehet az, hogy ma egy ilyen szép templomban gyűlhetünk össze.

Nagy öröm számunkra, hogy mára megfiatalodott a közösség, sok-sok különböző közösség használja, és a szentmiséken túl sok lelkeségi programnak ad otthont. Templomunk sok szempontból a térség központjává vált. Öröm látni, hogy sok fiatal veszi át a megfáradt idősebbektől a feladatokat, sok esküvő és sok keresztelő van. Tulajdonképpen ezzel a közel 19 éves kemény küzdelemmel közösségünket a Jóisten felkészítette arra, hogy ennek a falunak a lakossága meg fog sokszorozódni.

A BABA-MAMA KÖR

A baba-mama kört Király Móni alapította, az első találkozásra 2016. november 8-án, kedden 10-12 óra között került sor. A felhívás így szólt: A közös ima, ismerkedés, játék mellett betekintünk Joseph Kentenich atya nevelés-pedagógiájába. „A szülők a teremtő Isten munkatársai“ (Szent II. János Pál: Familiaris Consortio)

Amikor Móniék már a gyerekeikkel „kinőtték”, 2018-tól nagy öröm volt számára, hogy a baba-mama újjászületve egyre nagyobb csoporttá alakult.

Móni Bartalné Schmotzer Dorkát kérte meg ekkor, hogy vegye át a közösség vezetését, az alábbiakban az ő gondolatait olvashatjátok:

„A baba-mama körbe első gyermekemmel csatlakoztam, még kisbaba volt. Néhány hónap múlva Király

És a legfontosabb, hogy a Jóisten hozzánk vezette László atyát, így ismét van helyben lakó papunk, aki Gábor atyával együtt vezeti nyáját.

Hálát adok azért, hogy bár gyermekeink gimnazista-egyetemista korukban szétszéledtek helyi ifjúsági közösség hiányában, volt, aki visszaköltözött és itt telepedett le családjával, ma pedig közösségünk aktív tagja. Adja Isten, hogy unokáinknak már majd legyen itt, helyben ifjúsági közössége, amely itt tartja őket.

*Schumicky András
a volt templomépítő bizottság vezetője*

Móni kezembe adta a stafétát, vigyem tovább szeptembertől a csoportot, hiszen legkisebb gyermekükkel óvodába mennek.

Fel volt adva a lecke rendesen. Nekem semmilyen csoportvezetői tudásom, tapasztalatom nem volt korábban. Nem vagyok pedagógus, közösségekben mint csoporttag voltam mindig is jelen. Első gyerekesként semmiféle rálátásom nem volt még,

hogyan is működnek a hasonló tematikus édesanya közösségek.

Elsőként megpróbáltam megfogalmazni a kereteket; kis lépésekben lefektetni a szabályokat. Jó, ha a szabályok nem merevek, hanem kissé alkalmazkodnak a mindenkori csoport tagjaihoz. Sokan, sokfélék vagyunk, máshogy kommunikálunk, más az érzékenységünk. A csoport pedig eleve folyamatosan változó, jönnek az újak, elköszönnek az oviba menők.

Néhány szempontot azért mégis megfogalmaztam, elfogadtattam a többiekkel. Ezekben láttam a hosszútávú megmaradás, az összetartás, a kiszámíthatóság és a hitelesség zálogát. Fontosnak tartottam, hogy minden alkalommal a plébánián tartsuk az összejövetelünket. Ezt korábban Móni is megfogalmazta, én továbbvittem. Picikkel sokszor kényelmesebb és sok szempontból praktikusabb például egy játszótéren vagy egymás nappalijában összejönni, de aki próbálta, az tudja, hogy ilyen helyszíneken a komolyabb témáról való beszélgetés, az imádság, egymásra figyelés, megnyílás nem működik. Egy teremben gyerek szempontból unalmasabb, felnőtt szempontból viszont könnyebb fókuszálni maradni.

Fontosnak tartottam mindig is hangsúlyozni a mindenkori baba-mama kör tagok felé, hogy dinamikai szempontból mennyire nagy szerepe van az állandó részvételnek. Megnyílni mások előtt, terheket letenni,

mélyebb megéléseket megosztani bizalmi légkörben lehet. Ismerős arcok előtt, akik két hetente biztosan ideszánják az idejüket, prioritásként kezelik az alkalmat, rendszeres jelenlétük megtisztelő.

Nagyon nagy igény van az őszinteségre, a hitelességre, az erős és bátran megélt hitre, tanúságtételekre. A mai napig igyekszik a baba-mama kör ezeknek teret adni.

Az alkalmakon mindig van egy rövid imádság. Lehetne hosszú is, de azt a picik nem bírnák. Ez a rövid ima (jellemzően 1-2 ének, evangélium, mini elmélkedéssel) sokszor inkább egy beköszönés a Jóistennek: "Szia Jézus! Itt vagyunk! Huhh... összedtem magam, meg a gyereket, felraktam takaréokra a levest, most itt vagyok kicsit. Jó, hogy időben ideértem. Kicsit maradok, hallgatlak. Aztán robbog tovább a nap."

A lelegejétől kezdve ragaszkodtam ahhoz, hogy legyen minden alkalommal olyan komolyabb téma, amihez bár mindenképpen tudunk kapcsolódni anyagként, de túlmutat a gyerekek körüli rutinszerű teendők ne-

hézségeinek végtelenített megvitatásán. Nem mindig sikerült megfelelően a témaválasztás, de mára kialakult egy egész jó rendszer. Interaktív feldolgozás, megosztások. Lehetőleg Szentírás központú szöveg, de ha nem is, mindenképp hittanos jellegű. Mindig cél, hogy tudjunk kapcsolódni a témához, feltöltődve és egymást feltöltve tudjunk hazafele indulni.

A kialakult igényeknek eleget téve elkezdtünk szervezni az ünnepek köré extra alkalmakat: lelkigyakorlatok, különböző keresztutak, hétvégi miniprogramok, kisebb kirándulások.

A családi hittan is, ami lassan két éve indult a plébánián kéthetente kedden esténként, a baba-mama kör igényei miatt jött létre, illetve a most egy éve elindult gyerekmisék is ezen kör igényeiből nőttek ki.

A havi egy gyerekmise mind időben, mind minőségben vonzza azokat a családokat is, akik máskülönben nem jártak eddig Pátyra szentmisére, de a törzsközösségből is sokan szeretnek ilyenkor erre a szentmisére járni. Laci atya remekül szól a gyermekekhez színes prédikációival,

időnként a Mi Atyánk mutogatásával, a közös csengetéssel. Hatalmas élmény mind a gyerekeknek, mind a szülőknek, hogy a templomtérben hallgathatják végig a szentmisét úgy, hogy ezzel senkit sem „zavarnak”. A gitáros zenekar is lelkesen készül minden alkalommal, illetve időnként egy-egy új tagot is sikerül bevonni.

Néhány éve felmerült, hogy milyen jó lenne valamilyen rendszerességgel esti kötetlen, „lazulós” anyalkalmakat szervezni nappalokban, teraszokon. Szükség van erre is, nem lehet egész álló nap „ájtatoskodni” :).

Nagy öröm, hogy a baba-mama körünk nem csak egy sima imakör, ahova beesik az ember 9 és 11 közt valamikor, aztán megy, ha lefőtt a kávé, hanem egy valódi közösség. Megtartó, megbízható, lendületes és kreatív. Érdeklő az édesanyákat, mi van a másikkal, valódi a kapcsolat, mindenki számíthat a másokra. Kéthetente keddenként 10-12 anyuka van jelen az alkalmakon és kb. 20 fő a teljes létszám.

Online felületeken kommunikálunk egymással, rengeteg információt áramoltatunk heti szinten. Legyen szó karitatív kezdeményezésről, hirtelen felajánlásról, adományozásról, csereberéről, imaszándékról, vagy mondjuk, hogy épp megy-e valaki Ikeába, hozna-e ezt-azt...

Hiszem, hogy a gyermekek erős családokban válhatnak csak erős keresztényé. Erős családok pedig nincsenek erős anyák nélkül. A mai fel-

gyorsult világ számos kényelmi faktora mellett rengeteg próbatétel és megugrandó akadály elé állítja a kisgyermekes édesanyákat. A mosolygós arcok mögött rengeteg könnycsepp, rengeteg feszültség, rengeteg rég eltemetett bánat rejtőzik. Nem könnyebb ma, mint régen! Hiába a vasárnapi szentmise, ha hétközben nincsen semmi más, ami a lángot őrzi, az bizony könnyen kialszik. Szerencsés, aki megtalálja a megtartó közösségeit, aki hétközben is talál alkalmat az imádságban való elcsendesedésre. Nem könnyű feladat, nem mindenkinek sikerül. Ezért is nagyon fontos ez a "safe place", az a kapcsolódási, feltöltődési pont, amit a mindenkori baba-mama kör próbál képviselni. Ebbe kapaszkodva, ennek mentén talán könnyebb utat találni a Jóistenhez a hétköznapokban is. Ha ez valóban így van, akkor már megérte tenni érte.”

Jelenleg a baba-mama kört többen, önkéntes alapon vezetgetik, az alábbi összefoglaló tőlük származik:

„Két évvel ezelőtt egyszerre többen csatlakoztunk a baba-mama körhöz. Nagyon jó volt látni, hogy az édes-

anyákban továbbra is igény van a lelki feltöltődésre.

Tavaly a bibliai női alakokról beszélgettünk, egy-egy történetet kiemelve, hogyan válnak ők az üdvtörténet részeseivé és miben állnak ők példaként előttünk. Sok olyan aszszonyt ismertünk meg, akikkel azonosulni tudtunk valamilyen szinten, legyen szó arról, hogy ők is családot alapítottak vagy az, hogy tényleg találkoztak Jézussal és felismerték benne a Megváltót.

Idén a hála témájával foglalkoztunk részletesen, hogyan járhatunk a hálaadás útján és, hogy milyen jótékony hatásai vannak a hálásnak.

Jelenleg a Szentlélek ajándékaival foglalkozunk, hogy Ő milyen módon segít minket kiteljesedni keresztény életünkben és hogyan terel minket Jézus felé.

Az alkalmakra 10-12-en eljövünk a babáinkkal együtt. Más programokra akár 20 családot is meg tudunk szólítani, ami valódi öröm.

A hétköznapok forgatagában különleges találkozási lehetőség a kéthetente kedden este meghirdetett tázéi ima. A napjaink zsongásából egy órára kiszakadva igazi oázisként fogad minket a templomunk békét adó csöndje. Együtt éneklünk és fohászodunk egymásért hálával, könyörgéssel az Úr felé.”

Bakosné Schumicky Erzsébet

EGY KEHELY TÖRTÉNETE

Egy-egy történet néha évtizedekkel korábban kezdődik el. Ennek a kehelynek a története is, amiről most írni szeretnék, a 90-es években kezdődött. A 90-es évek elején dr. Kis György atya Bakonyszentlászlón felajánlott egy épületet a Máltai Szeretetszolgálatnak, amelynek akkoriban én voltam az önkéntes főtitkára. Az országban mindenütt szükség volt idősothontra, így az épületet elfogadtuk, és átépítettük a célnak megfelelően. Mai szemmel nézve nem lett volna alkalmas erre a funkcióra, de akkor megfelelt. Indiai nővérek költöztek oda, és ők látták el az idős embereket. Később az otthon megszűnt, és a máltai dolgozók lelki rehabilitációs intézetévé alakult át.

Az idősothonnak egy régi barátom, Wágner Gábor lett a vezetője, aki nagyon mély kapcsolatban volt dr. Kis György atyával. György atya a hagyatékában ráhagyott egy kelyhet is Gáborra. Ennek a kehelynek templomunkhoz is volt némi kötődése, mert a legutolsó felújítását Ozsvári Csaba végezte el, aki templomunk bronzkapuját is tervezte, és részben el is készítette.

Gábor már évekkel ezelőtt megkérésen engem azzal, hogy van nála egy kehely, amit szívesen odaajándékozna egy méltó helyre. Először Palágykomorócra gondoltam, a kárpátaljai partner falunkra, ahol egy katolikus templomot építettek. De kiderült, hogy ott mindenre megvan a terv, és az egyházmegye mindent finanszíroz, köszönik, de nincs rá szükség. Teltek az évek, és Gábor türelmesen várt.

Nemrég felmerült az igény azonban a mi templomunkban is egy nemesfém miséző kehelyre. Hiszen a vendégpapok számára eddig csak kerámia kelyhünk volt. Volt olyan pap, aki feltétlenül fém kehelyből szeretett volna szentmisét tartani, de mivel nem volt, így nem tudtunk neki segíteni. Ekkor jutott eszembe Gábor barátom felajánlása. Felhívtam, hogy megvan-e még a kehely, mert ha igen, akkor szívesen elfogadnánk Pátyra. A kehely megvolt, és ő, bár kedves emléke, és kötődik hozzá, örömmel adta közösségünknek. Azt mondta: „Azért adom nektek oda szívesen, mert egy kicsit fáj. De így még nagyobb az értéke. És örülök, hogy méltó helyre kerül. Végül is így tölti be küldetését, nem pedig nálam, a szekrénybe téve.“ Egy héten belül meg is érkezett a kehely, de láttam, hogy egy újabb aranyozás több mint 20 év után ismét ráférne. Kecskés Géza barátomat, aki már nagyon-nagyon sok kegytárgyunkat felújította, megkértem, vegye kezébe a kehely felújítását. Ő mint bútorrestaurátor, profi szakemberekkel van

kapcsolatban. Így ő elvitte a kelyhet újraaranyoztatni, melynek költségét családunk vállalta. Kíváncsian várjuk az első szentmisét, amikor egy hozzánk „vendégségbe“ érkező pap először fogja a

régi szép felújított kelyhet arra használni, hogy benne a bort Jézus vérévé változtassa.

Schumicky András

A PÁTYI TEMPLOM TERMEINEK ELNEVEZÉSE

Az egyházközség levelezőlistáján az elmúlt év végén javaslatot lehetett tenni a templom termeinek elnevezésére. Az alábbi termek elnevezésére kértünk és kaptunk javaslatokat:

1. Templomtér melletti nagyterem - 19 javaslat
2. Templomtér melletti kisterem - 19 javaslat
3. Gyóntatásra használt kis szoba - 18 javaslat
4. Emeleti nagyterem - 19 javaslat
5. Emeleti kisterem - 20 javaslat

A beérkezett, nem nagy számú javaslat között többek között szerepeltek apostolok, magyar szentek és városok nevei. A képviselő-testület idei első ülésén, januárban foglalkozott a témával. Köszönettel fogadta a javaslatokat, amelyek áttekintése alapján az a vélemény alakult ki, hogy az idén felszentelésének ötödik évfordulóját ünneplő templom termeit azokról a már nem élő személyekről kellene elnevezni, akiknek fontos szerepük volt a templom életében, az új templom megvalósulásában. Az eddigi egyeztetések alapján az alábbi személyek kerültek szóba:

Feszty Masa (1894-1979), aki a régi oltárképet készítette. Az oltárkép jelenleg a templomtér melletti nagyteremben van. A terem róla való elnevezése jelentené a közösség régmúltjának megbecsülését, kapcsolatot a volt kis templommal, emlékeztetést mindazokra, akik a régi kis templomban ezelőtt az oltárkép előtt imádkoztak. Róla lesz elnevezve a templomtér melletti nagyterem: Feszty Masa terem.

Ozsvári Csaba (1963-2009), aki a templom bronzkapujának tervét készítette, amely elkészítését hirtelen halála kettétörte. A kapu elkészült kazettái a templom díszai, a kapu tervének szellemében készült továbbá a Pantokrátor Krisztus és a még készülő műtárgyakat (tabernákulum, keresztelő kút fedele, körmeneti kereszt stb.) szintén a kapu terve fogja ihletni. A róla elnevezett terembe kerülhetne a bronzkapuhoz készített két vázlata, amelyeket Schumicky András bekeretezve ajándékozott az egyházközségnek. Róla lesz elnevezve a terem, amelyet gyóntatószobaként is használunk: Ozsvári Csaba terem.

Takács Nándor (1927-2016) püspök, aki 1991-2003 között állt apostolutódként a székesfehérvári egyházmegye élén. Egy terem elnevezése róla kifejezné az egyházköz-

ség kötődését, háláját az egyházmegyéhez. Takács püspök atya főpásztori szolgálata alatt indulhatott el a templom építése, jelen volt 2000. június 17-én az alapkövételén. Róla lesz elnevezve az emeleti nagyterem: Takács Nándor terem.

Zsolnay Béla (1916-2008) atya, aki 1999-2006 között volt plébános. 2000-ben létrehozta a Pátyi Római Katolikus Templomért Alapítványt, részt vett a templom alapkövételén és fáradozott azért, hogy a templom épüljön. Egy terem róla való elnevezése kifejezi a közösség részéről mindazoknak a lelkipásztoroknak a megbecsülését, akik egykor Pátyon szolgáltak, akiknek munkáját Béla atya folytatta. Róla lesz elnevezve az emeleti kisterem: Zsolnay Béla könyvtár.

A templom melletti kistermet nevezhetnénk gyermekmegőrzőnek. Idővel majd ezt a termet is el lehetne nevezni egy olyan személyről, akinek az emlékét a közösség ilyen formában is szeretné megőrizni. A termék elnevezésére alkalmas időpontban ünnepélyesen kerül majd sor remélhetőleg még ebben az esztendőben.

Dr. Németh László Imre atya

**EMANUELA MARINELLI – MARCO FASOL: FÉNY A SÍRBOLTBÓL
ECCLESIA SZÖVETKEZET, BUDAPEST, 2023.
(FORDÍTOTTA: NÉMETH LÁSZLÓ IMRE)**

A szerzők Emanuela Marinelli, a római La Sapienza egyetem professzora, a torinói lepel világhírű kutatója és Marco Fasol író, vallástudós, filozófus. Könyvükben a torinói lepel és az evangéliumok hitelességét vizsgálják. Egyetlen szövegben foglalták össze röviden és lényegre törően a történettudományok eredményeit, hogy rövid kézikönyvet adjanak az olvasók kezébe.

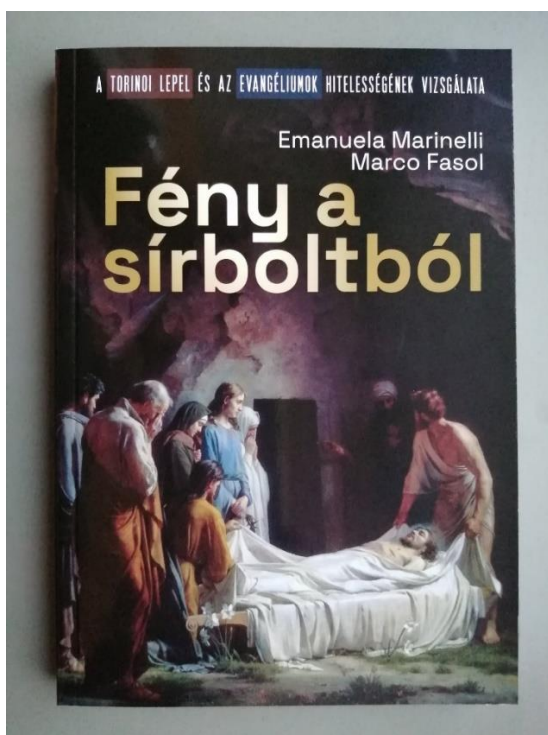
A szent lepel (Sindone) 2015-ös kiállítása vissza nem térő lehetőséget kínált arra, hogy tájékozódjanak a legfrissebb kutatásokról, nemcsak a szent lepel, hanem az evangéliumok történeti megbízhatóságáról is, amelyek a lepel értelmezésének kulcsai. Az evangéliumok nélkül a lepel megfejthetetlen rejtély maradna, és fordítva, az evangéliumokat nem várt módon erősíti meg a Torinóban

őrzött ereklye. Úgy látszik, hogy a keresztény hit lényegéről, a Názáreti Jézus haláláról és feltámadásáról olyan pillanatfelvétel készült, amely összefoglalja a történet minden fontos mozzanatát. Ezért a lepelre „ötödik evangéliumként vagy tudományos evangéliumként” tekinthetünk.

Emanuela Marinelli és Marco Fasol tisztában vannak azzal, hogy korunkban a fiatalok mindenről tudományos állításokat tanulnak, semmit sem lehet elfogadni, hacsak nem támasztják alá bizonyítékok. Mindannyiunknak számolnunk kell ezzel a kulturális forradalommal. Emiatt egyre inkább szükségessé válik az evangéliumokkal kapcsolatos kritikai és naprakész kutatás.

A könyv első részét Emanuela Marinelli jegyzi, *A lepel fénylő ereklye*

címmel. A mottó XVI. Benedek pápa 2010. május 2-án elhangzott elmélkedéséből vett részlet: „Ez a nagyszombat misztériuma! Ott, Isten Fia halálának sötétjéből, új remény fénye tűnt fel: a feltámadás fénye. És íme, úgy tűnik nekem, hogyha *az ember a hit szemével nézi ezt a Szent Leplet, észrevesz valamit ebből a fényből. A Lepel ténylegesen belemerült a halál mély sötétségébe, de ugyanakkor fényes is.*”

A tudós szerző kifejti: a Sindone szó (görögül: lepedő) a torinói katedrálisban több mint négy évszázadon át őrzött leplet jelöli. A hagyomány kitartóan annak a temetési lepelnek tekinti, amely Jézus Krisztus testét borította, amikor levették a keresztről. Sárga színű, nagyon régi időkben készült, mérete 442x113 centiméter. A lepel rendkívüli tárgy, „amely a magába zárt rejtély miatt izgat és lenyűgöz”, Giovanni Arpino író elmélkedése jól kifejezi ezt: „Egy vászondarab. Csak egy darab vászon. A földön, amely tele

van emlékművekkel, piramisokkal, kolosszeumokkal, diadalívvel, lovas szobrokkal, érintetlen vagy penészes és elhagyatott templomokkal, ezen a földön csak egy vászondarab őrzi rejtélyét ezzel a Lenyomattal.” Ehhez kapcsolódóan Emanuela Marinelli megrendítőnek nevezi azt az érzelmi hatást, ami az évszázadok során hívők és nem hívők millióit megérintette a lepel látványa során. A legtöbbet tanulmányozott régészeti lelet a világon. „Még a bolygó legtávolabbi zugaiban is rendkívüli érdeklődés mutatkozik a titokzatos Lepel iránt. Valójában a Lepel kihívás elé állít bennünket egy ember számára elviselhetetlennek tűnő fájdalom nyomaival” – írja a szerző. Hozzáteszi: az a tény, hogy még a világ legkifinomultabb laboratóriumaiban sem sikerült soha senkinek sem teljesen előállítania a lepel másolatát annak sajátos makroszkopikus és mikroszkopikus jellemzőivel, határozottan cáfolja a középkori hamisítás hipotézisét, amelyet az 1988-ban végzett radiokarbon vizsgálat után sebtiben fogalmaztak meg. A legújabb kutatások tehát a lepel hitelessége felé irányítanak bennünket, amelyről ma már határozottan elmondható, hogy a kereszténység legértékesebb ereklyéje.

A könyv második, *Az evangéliumok és a történettudományok* című tanulmányának mottója János evangéliumának első versszakából származik: „Az igazi világosság a világba jött, mely minden embert megvilágosít” (Jn 1,9). A szerző, Marco Fasol a témát három, a történettudományok számára megdönthetetlen bizonyosságra összpontosította.

Az első az evangéliumok több mint tizenötezer ősi kéziratának és az Újszövetség más írásainak lenyűgöző összhangjára vonatkozik. Ez a bizonyosság biztosít bennünket arról, hogy az evangéliumok messze a legtöbbet dokumentált szövegek az ókori történelemben. Összehasonlításként: az Odüsszeia mindössze hat-száz példányban maradt fenn.

Másodszor: Marco Fasol az evangéliumi szöveg arám és héber eredetét könnyen érthető példákkal magyarázza, ami így a Názáreti Jézus hiteles igehirdetésének hű tanúságtételét eredményezi. Végül az író kifejti: a Feltámadottnak valós megjelenései, ami a keresztény hit létrejöttének eredete, az egyetlen lehetséges magyarázat az üzenet elterjedésére az akkori világban. Ha ezek a jelenések nem lettek volna valóságosak, nem lehetett volna azt állítani, hogy „egy ember, akit megostoroztak, tövissel koronáztak, keresztre feszítettek és sírba helyeztek, valóban az Isten Fia”. Ne feledkezzünk el arról, hogy a tanítványok Jézus keresztre feszítését követően összeomlottak, minden reményüket elvesztették. Bezárkóztak az utolsó vacsora termébe, rettegve attól, hogy ők is Mesterük sorsára jutnak. Úgy látszott, olyan szakadékba zuhantak, ahonnan képtelenség felszínre jutniuk. Húsvét reggelétől, majd pünkösdötől kezdve azonban ugyanezek a tanítványok gyökeresen megváltoztak. Ugyan mitől álltak volna talpra, ha nem lett volna ehhez remény- és erőforrásuk, ha nem látták volna saját szemükkel, hogy Mesterük feltámadt? Mivel valamennyien zsidók voltak, egész életükben egyistenhívők, soha nem tudták volna

hirdetni egy ember istenségét, ha nem lettek volna biztos és egész lényüket felkavaró, megváltoztató bizonyítékaik. Ezért Jeruzsálemben, Júdeában, majd Szíriában, Rómában, az egész világon hirdetni kezdik: Jézus Krisztus az Úr! Elhagyják családjukat, földjüket, hogy egy akadályokkal és veszélyekkel teli igehirdetésbe kezdjenek, jól tudva, hogy sokuknak közülük szembe kell néznie a vértanúhalállal. Nincs semmi hatalmuk, mégis szembeszállnak a hatalmas Római Birodalommal. Bármennyire is hihetetlen, mégis megértették a Szentírás jelentését az összes régi jóvendöléssel együtt, amit Péter kifejtett az Apostolok cselekedeteinek első fejezeteiben. A tanítványokban lezajlott változás annyira radikális, hogy megmagyarázhatatlan, ha nem fogadjuk el a történelmet alapjaiban felforgató okot. Valamennyi szöveg arról számol be, hogy ez az ok a Feltámadott tényleges megjelenései, együtt a Szentírás magyarázataival, amit megerősít az üres sír és a lepel jele.

A könyvhöz Agostino Villani bíboros, a Római Egyházmegye általános helynöke írt előszót, kifejezve reményét, hogy ez a könyv sokakat elvezet annak megértésére, amit XVI. Benedek pápa mondott: *Jézus feltámadása „a legnagyobb változás, az abszolút döntő ugrás egy teljesen új dimenzió felé, amely az élet és a fejlődés során a történelemben soha nem történt meg: egy ugrás egy teljesen új rendbe, ami ránk és az egész történelemre, vonatkozik”.*

*(Bodnár Dániel Magyar Kurírban
megjelent ismertetője)*

KATOLIKUS KARITÁSZ FOGADÓÓRA

Minden hónap

első péntekjén 10-11.30 óráig

a Szent II. János Pál templomban

Első alkalom: 2024. március 1.

A következő telefonszámon más időpontot is lehet
egyeztetni:

hétfőtől péntekig 9 és 15 óra között: 06-30 54 918 56

- ha nehéz helyzetbe került;
- ha tárgyi adományra van szüksége;
- ha idős hozzátartozójának jól esne, ha valaki néha meglátogatná és elbeszélgetne vele;
- ha hivatalos ügyeinek intézéséhez van szüksége segítségre;
- ha lelki, ill. fizikai megerősítésre van szüksége;
- ha anyagi gondokkal küzd;

forduljon hozzánk bizalommal!

*Csoportunk tagjai valamennyien önkéntesen látják el
szolgálatukat. A működésünkhöz szükséges anyagi
javakat adományokból és gyűjtésekből teremtjük elő.*